

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

P.O. BOX 155/P

140 21 Praha 4

Č. j.: MV-66047-86/P-2009

Praha 12. března 2020

Počet listů: 5

Přílohy: 4/pdf

Nejvyšší soud České republiky

prostřednictvím

Okresního soudu Plzeň - město
Nádražní 7
306 23 Plzeň

ke sp. zn.: 18 C 38/2019

Žalobkyně: Česká republika - Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

Žalovaný: J. K., nar.
bytem
zastoupen

o zaplacení částky 886.267,- Kč s přísl.

**Dovolání žalované
proti rozsudku**

Dvojmo

Žalobkyně je podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb.,
o soudních poplatcích osvobozena od placení soudních poplatků.

I.

V právní věci žalobkyně České republiky - Ministerstva vnitra proti žalovanému J. K. o zaplacení částky 886.267,- Kč s příslušenstvím rozhodl Okresní soud Plzeň - město rozsudkem č.j. 18 C 38/2019-51 ze dne 8. srpna 2019 tak, že ve výroku I. žalobu o zaplacení částky 886.267,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 886.267,- Kč od 10. 3. 2017 do zaplacení zamítl a dále ve výroku II. rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 44.140,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

Žalobkyně podala proti výše označenému rozsudku soudu prvního stupně odvolání, na jehož základě Krajský soud v Plzni rozhodl rozsudkem č.j. 61 Co 367/2019-71 ze dne 15. ledna 2020 tak, že ve výroku I. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a dále ve výroku II. rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 29.427,- Kč k rukám právního zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

II.

Žalobkyně Česká republika - Ministerstvo vnitra (dále jen „dovolatelka“) tímto svým dovoláním napadá v zákonem stanovené lhůtě (když rozsudek odvolacího soudu byl dovolatelce doručen dne 28. ledna 2020) rozsudek Krajského soudu v Plzni pod č.j. 61 Co 367/2019-71 ze dne 15. ledna 2020 v rozsahu obou jeho výroků, tedy výroku I. a II.

Dovolatelka má za to, že dovolání v dané věci je přípustné, neboť splňuje podmínky přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., když rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam a řeší právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, přičemž argumentuje níže uvedeným dovolacím důvodem.

Dovolatelka své dovolání podává z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tedy z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.

III.

Dovolatelka se svou žalobou, podanou dne 24. ledna 2019 u Okresního soudu Plzeň - město, domáhala na žalovaném J. K. úhrady částky ve výši 886.267,- Kč s příslušenstvím. Uvedená částka byla po žalovaném požadována na základě plnění povinnosti státu zastoupeného Ministerstvem vnitra, vyplývající z rozhodnutí soudů, za zaměstnance, který způsobil státu škodu. V této souvislosti dovolatelka uplatnila svůj nárok na náhradu škody, a to ve smyslu ustanovení § 2917

zákona č. 89/2012 Sb., (nový) občanský zákoník („Kdo je povinen k náhradě škody způsobené jinou osobou, má proti ní postih.“).

Výše uvedená povinnost státu byla stanovena rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 19 C 87/2014-254 ze dne 22. dubna 2015, jímž byla žalované České republice - Ministerstvu vnitra uložena ve výroku I. povinnost zaplatit žalobkyni D. Š. částku 240.000,- Kč, ve výroku II. povinnost zaplatit žalobkyni D. M. částku 240.000,- Kč, ve výroku III. povinnost zaplatit žalobkyni R. P. částku 240.000,- Kč, ve výroku IV. v požadavku žalobkyň na zaplacení úroku z prodlení z částky 720.000,- Kč od 17. 9. 2009 do zaplacení bylo řízení zastaveno a dále ve výroku V. byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení ve výši 144.052,- Kč.

V daném řízení se žalobkyně domáhaly nemajetkové újmy, každá ve výši 240.000,- Kč, a to v souvislosti s úmrtím J. Š. dne 27. listopadu 1994 na silnici mezi obcemi Těškov a Rokycany. K úmrtí poškozeného došlo v souvislosti s nepřiměřeným služebním zákrokem hlídky Policie České republiky ve složení nstržm. Z. P. a nstržm. J. K.. Předmětný služební zákrok byl následně předmětem trestního řízení, když rozsudkem Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 8 To 417/2007 ze dne 25. ledna 2008 byl J. K., nar. , uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. c) trestního zákona, neboť při služebním zákroku použil nepřiměřeným způsobem donucovací prostředky vůči J. Š., který následně zemřel.

Proti označenému rozhodnutí Krajského soudu v Plzni podala žalovaná Česká republika - Ministerstvo vnitra dne 1. června 2015 odvolání.

O tomto odvolání rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem č.j. 3 Co 115/2015-289 ze dne 22. listopadu 2016, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroci I., II. a III. potvrzen a výrok V. rozsudku soudu prvního stupně byl změněn tak, že žalovaná byla povinna zaplatit každé ze žalobkyň náhradu nákladů řízení ve výši 48.017,- Kč a České republice na účet Krajského soudu v Plzni náklady řízení ve výši 3.484,- Kč. Současně byla žalované uložena povinnost uhradit každé ze žalobkyň náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6.244,- Kč.

V návaznosti na výše uvedená rozhodnutí soudů byla dne 25. ledna 2017 uhrazena ze strany Ministerstva vnitra na účet Krajského soudu v Plzni částka 3.484,- Kč jako úhrada nákladů řízení státu a současně dne 25. ledna 2017 byla na účet právního zástupce žalobkyň uhrazena částka 162.783,- Kč jako celková úhrada nákladů řízení a dále částka 720.000,- Kč jako žalobkyním přisouzená nemajetková újma.

IV.

Shora uvedená žaloba dovolatelky, podaná dne 24. ledna 2019 u Okresního soudu Plzeň - město proti žalovanému J. K., byla tímto soudem projednána, přičemž rozsudkem pod č.j. 18 C 38/2019-51 ze dne 8. srpna 2019 soud žalobu zamítl, když dovodil, že nárok státu je promlčen a to s ohledem na ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné

moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)

Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozsudkem pod č.j. 61 Co 367/2019-71 ze dne 15. ledna 2020 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, když tento rozsudek shledal jako věcně správný a zákonu odpovídající.

V.

Dovolatelka s rozhodnutím odvolacího soudu nesouhlasí, neboť je toho názoru, že rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Právní závěr odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, o promlčení uplatněného nároku vyjádřený v dovoláním napadaném rozsudku dovolatelka považuje za nesprávný, a to z těchto důvodů.

Pozůstalá a pozůstalé po zemřelém se domáhaly po České republice nároků na náhradu škody - nemajetkové újmy dle obecné právní úpravy, to je podle příslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., (starý) občanský zákoník (viz přiložené podání právního zástupce žalobkyň - doplnění žaloby ze dne 5. dubna 2013 Okresnímu soudu v Rokycanech). V režimu uvedeného zákona (tj. dle ustanovení § 11 a § 13 tohoto zákona) byly pak nároky ze strany soudů projednány (k tomu viz přiložená rozhodnutí soudů - rozsudek Okresního soudu v Rokycanech č.j. EC 440/2011-86 ze dne 5. března 2012, usnesení Krajského soudu v Plzni pod č.j. 15 Co 559/2012-129 ze dne 10. prosince 2012, usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. Ncp 2065/2013-155 ze dne 14. listopadu 2013, rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 19 C 87/2014-254 ze dne 22. dubna 2014 a rozsudek Vrchního soudu v Praze pod č.j. 3 Co 115/2015-286 ze dne 22. listopadu 2016). Z těchto rozhodnutí soudů byla výsledně realizována úhrada požadované nemajetkové újmy.

Soudy aplikovaný zákon č. 82/1998 Sb. upravuje nárok státu na regresní úhradu vůči úředním osobám ve svém ustanovení § 16 odst. 1. Citované ustanovení stanovuje, že nahradí-li stát škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nebo poskytne-li ze stejného důvodu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, může požadovat regresní úhradu na úředních osobách a na územních celcích v přenesené působnosti, pokud škodu způsobily.

Dle právního názoru dovolatelky toto ustanovení na projednávanou věc nedopadá, neboť stát v dané věci nenahradil škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ani neposkytl ze stejného důvodu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, jak je v předmětném ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. uvedeno, nýbrž plnil svou povinnost podle ustanovení § 13 občanského zákoníku na základě pravomocného rozsudku soudu. Z tohoto důvodu je potřebné pro uplatnění nároku na regres užít zákon obecný, nikoliv zákon zvláštní.

Na základě podaného dovolání a s ohledem na výše predestřenou argumentaci má odvolací soud posoudit právní otázku:

Vymáhá se regresní úhrada vůči škůdci v případě, že předcházející řízení nebylo vedeno v režimu zákona č. 82/1998 Sb., podle tohoto zákona nebo podle obecného právního předpisu?

VI.

Dovolatelka ke svému dovolání ve smyslu ustanovení § 241 odst. 1, odst. 2 písm. b) o. s. ř. přikládá fotokopii dokladu o právnickém vzdělání ředitelky odboru právního Ministerstva vnitra a její pověření k zastupování v řízení před soudy.

VII.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti považuje dovolatelka rozhodnutí odvolacího soudu za nesprávné a navrhuje, aby dovolací soud rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 61 Co 367/2019-71 ze dne 15. ledna 2020 ve smyslu ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

JUDr. Ivana Pecháčková

ředitelka odboru právního

podepsáno elektronicky